

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка
Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності
НАПрН України*

спільно з

*Інститутом інтелектуальної власності
Національного університету
«Одеська юридична академія» в м. Києві та
ДВНЗ «Приазовський державний технічний університет»*

за підтримки

Державної служби інтелектуальної власності України

***«ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ У СФЕРІ
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТА ЙОГО
ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ: НАЦІОНАЛЬНІ,
ЄВРОПЕЙСЬКІ ТА МІЖНАРОДНІ ВИМІРИ»***

МАТЕРІАЛИ III

***Всеукраїнської науково-практичної конференції
молодих учених та студентів
з проблем інтелектуальної власності***

Київ – 2015

УДК: 347.77

ББК: 67

Колектив авторів

Законодавство України у сфері інтелектуальної власності та його правозастосування: національні, європейські та міжнародні виміри: Збірник наукових праць Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих учених та студентів з проблем інтелектуальної власності (Київ, 18 вересня 2015 року). – Київ: Київський національний університет імені Тараса Шевченка та Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності НАПрН України, 2015 – 305 с.

У збірнику розміщено матеріали, в яких узагальнено результати Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих учених та студентів з проблем інтелектуальної власності. Розглянуті проблемні питання законодавства України у сфері інтелектуальної власності та його правозастосування щодо національних, європейських та міжнародних вимірів.

Рекомендується науковцям, державним службовцям, підприємцям, громадським діячам, викладачам, студентам та аспірантам.

Рекомендовано до друку Вченою Радою НДІ інтелектуальної власності НАПрН України, протокол № 8 від 31.08.2015 р.

Головний редактор: **Орлюк О.П.**

Відповідальний секретар: **Чередник Н.В.**

Технічний секретар: **Філімонова Т.С.**

Організатори випуску збірника:

Кафедра інтелектуальної власності Київського національного університету імені Тараса Шевченка, НДІ інтелектуальної власності НАПрН України

ISBN 978-617-696-367-7

© Київський національний університет імені Тараса Шевченка, колектив авторів, 2015

© Науково-дослідний інститут інтелектуальної власності НАПрН України, колектив авторів, 2015

ВІДПОВІДНІСТЬ ЛІТЕРАТУРНОГО ПЕРСОНАЖА ОСНОВНИМ УМОВАМ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ	
ПЕТРЕНКО В.О., КУЧЕРИН Г.О., ХМАРНА О.М.	185
ОБГРУНТУВАННЯ ЧИННИКІВ КОНЦЕПТУАЛЬНОЇ МОДЕЛІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА	
ПЕТРЕНКО В.О., НЕТКАЛ Н.В., ХОЛОЛОВА О.М.	190
ПРОБЛЕМИ РОЗПОРЯДЖЕННЯ МАЙНОВИМИ ПРАВАМИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТА КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ	
ПЕТРЕНКО В.О., ОГУРЧЕНКО В.Г., ВОЛІКОВ Т.А.	196
ПРОБЛЕМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ОБ'ЄКТІВ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ОРГАНАМИ ВНУТРІШНІХ СПРАВ	
ПРАСОЛОВ Є.Я., БОЧАРОВА Я.А., КАЛАНЧА О.В.	199
ГЕОГРАФІЧНЕ ЗАЗНАЧЕННЯ– ОБ'ЄКТ ПРАВА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ	
ПРАСОЛОВ Є.Я., ТАРАТУТА Р. С., РЕШІТНИК О. В.	206
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНИЙ КАПІТАЛ НА АГРОПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ	
ПОСТРИГАНЬ Т.Л.	209
ДОСВІД ФРАНЦІЇ З ПИТАНЬ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТА ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ УНІВЕРСИТЕТІВ	
СЕМЧИК В.О.	213
ДО ПИТАННЯ ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ ЗНАЧЕННЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ У ПРОЦЕСІ КАПІТАЛІЗАЦІЇ УКРЗАЛІЗНИЦІ	
ЛИТВИН О.В., ТИТАРЕНКО Т.М.	216
РЕАЛІЗАЦІЯ В ВИДАВНИЧІЙ СПРАВІ АВТОРСЬКОГО ПРАВА НА ПЕРЕКЛАД	
ТКАЧОВ М.М.	220
ВПЛИВ КОНТРАФАКТУ НА СТАН РИНКУ АВТОЗАПЧАСТИН	
ТКАЧОВА Н. П.	225
МОДЕЛИРОВАНИЕ ИНТЕЛЕКТУАЛЬНЫХ КОНКУРЕНТНЫХ ПРЕИМУЩЕСТВ ПРОМЫШЛЕННЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ	
ТКАЧУК А. С.	230
ПРАВОВА ОХОРОНА КОМЕРЦІЙНОГО НАЙМЕНУВАННЯ	

В УКРАЇНІ: ПРОГАЛИНИ В ЗАКОНОДАВСТВІ	
ТРОСТИНА С.В.	236
ПАТЕНТНІ ДОСЛІДЖЕННЯ, ЯК ЗАСІБ СТВОРЕННЯ ТА ВИЯВЛЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОЇ ПРОМИСЛОВОЇ ПРОДУКЦІЇ	
УЛІТІНА О.В.	243
СВОБОДА ПАНОРАМИ В АВТОРСЬКОМУ ПРАВІ	
ФЕДОРОВА Н. В.	247
ТЕЛЕФОРМАТ ЯК ОБ'ЄКТ ПРАВОВОЇ ОХОРОНИ. ЗАСТОСУВАННЯ МІЖНАРОДНОГО ТА УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА	
ФИЛЬ С.П.	253
ОПОДАТКУВАННЯ ВИНАГОРОДИ ЗА СТВОРЕННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ СЛУЖБОВОГО ВИНАХОДУ	
ФОНАРЬОВА Т.А., ПЕТРЕНКО В.О., СУРЖИКОВ М.В.	258
ДО ПИТАННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ КОНСАЛТИНГОВОЇ ПОСЛУГИ, ЯК ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ПРОДУКТУ	
МАХИР ХАЛИД НАИФ ХИЛЯЛ	263
ИНТЕЛЕКТУАЛЬНАЯ СОБСТВЕННОСТЬ КАК ФАКТОР ПОВЫШЕНИЯ КАЧЕСТВА СРЕДСТВ МАЛОЙ АВИАЦИИ	
ХУДЕНКО О.О.	269
АНТИКОНКУРЕНТНІ РИЗИКИ ГОРИЗОНТАЛЬНОГО ВСТАНОВЛЕННЯ ЦІН НА ТОВАРИ В ДОГОВОРАХ ЩОДО РОЗПОРЯДЖАННЯ ПРАВАМИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ	
ЧЕРЕДНИК Н.В.	276
ДОГОВОРИ ТРАНСФЕРУ ЗНАНЬ В ДІЯЛЬНОСТІ ДОСЛІДНИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ	
ЧЕРНЯЄВ Т.Ю.	282
ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТОК ІНДУСТРІАЛЬНИХ ПАРКІВ ЯК ПЕРЕДУМОВИ ЗДІЙСНЕННЯ ПРОМИСЛОВОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ ТА ВІДНОВЛЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОГО ТОВАРОВИРОБНИКА	
ЧЕРЕП О.Г.	284
ОСОБЛИВОСТІ СТВОРЕННЯ БІЗНЕС-ІНКУБАТОРА В ЗАПОРІЗЬКІЙ ОБЛАСТІ	
ШЕХОВЦОВА Г.В.	286
ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ ЯК ОСНОВА РОЗВИТКУ СВІТОВОЇ ЕКОНОМІКИ	
ШКУРЕНКО Н.С., РОМАШКО А.С.,	292

7. Перерва, П.Г. Науково-інноваційний потенціал України та сучасні проблеми його використання / П.Г.Перерва, О.В.Жегус. — [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Natural/vcpi/TPtEV/2011_26/statiya/Pererwa.pdf
8. Перерва, П. Г. Організація та управління інноваційною діяльністю: підруч. / П. Г. Перерва, С. А. Мехович, М. І. Погорєлов. - Харків: НТУ "ХПІ", 2008. – 1025 с.
9. Перерва, П. Г. Економіка та організація інноваційної діяльності : підруч. / П.Г.Перерва; за ред. П.Г.Перерви, С.А.Меховича, М.І.Погорєлова. – Харків : НТУ «ХПІ», 2008. – 1080 с.
10. Перерва, П.Г. Економіка і маркетинг виробничо-підприємницької діяльності: Навч. посібник / За ред. проф. Перерви П. Г., проф. Гавриш О. М., проф. Погорєлова М. І. – Харків : НТУ «ХПІ», 2004. – 640 с.

ПРАВОВА ОХОРОНА КОМЕРЦІЙНОГО НАЙМЕНУВАННЯ В УКРАЇНІ: ПРОГАЛИНИ В ЗАКОНОДАВСТВІ

ТКАЧУК А. С.,

адвокат, к. ю. н., викладач
Одеський національний економічний
університет

Комерційні найменування є важливим елементом у системі взаємовідносин між виробниками та споживачами, економічним фактором стабільності і добробуту фірми. Сьогодні вони виступають тими об'єктами інтелектуальної власності, правовий режим яких потребує законодавчого удосконалення. Немає спеціального закону, який би регулював правове положення комерційних найменувань в Україні. Відповідно до Паризької конвенції про охорону промислової власності від 20 березня 1883 року комерційні найменування вважаються об'єктами промислової власності [1, ст. ст. 1, 8, 9]. Разом з торговельними марками та географічними зазначеннями вони є засобами індивідуалізації учасників цивільного обороту, товарів та послуг і потребують чіткого законодавчого визначення та належної правової охорони.

Мета наукового дослідження – проаналізувати співвідношення понять «комерційне (фірмове) найменування» та «найменування юридичної особи»; визначити суб'єктів права на

комерційне найменування; з'ясувати, чи існує реєстр комерційних найменувань; сформулювати пропозиції щодо удосконалення правової охорони комерційних найменувань в Україні.

Комерційне найменування досліджували такі науковці: Л. Д. Романадзе, О. В. Ієвіня, В. П. Мироненко, Н. В. Павловська, С. А. Пилипенко, Ю. Л. Бошицький, О. А. Підпригора, А. О. Кодинець, Ю. М. Капиця, В. Ю. Бузанов, Д. А. Белова, А. П. Сергєєв та інші. Однак дискусія щодо поняття комерційного найменування досі триває.

Глава 43 Цивільного кодексу України присвячена праву інтелектуальної власності на комерційне найменування [2]. Але містить вона лише три статті, які не дають вичерпної інформації навіть щодо самого поняття комерційного найменування. Відповідно до ч. 1 ст. 489 ЦК України правова охорона надається комерційному найменуванню, якщо воно дає можливість вирізнити одну особу зпоміж інших та не вводить в оману споживачів щодо справжньої її діяльності. Стаття 159 Господарського кодексу України розкриває правомочності суб'єктів господарювання щодо комерційного найменування [3]. Але і вона не дає визначення цього засобу індивідуалізації. Термін комерційне (фірмове) найменування зустрічається також в інших нормативно-правових актах, зокрема в Законі України «Про захист від недобросовісної конкуренції» [4, ст. 4], Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» [5, ст. 6], Кримінальному кодексі України [6, ст. 229] та ін. Навіть у Паризькій конвенції про охорону промислової власності не сформульовано чітких вимог щодо комерційного найменування і відсутнє визначення його поняття.

У доктрині комерційним (фірмовим) найменуванням вважається найменування, під яким особа здійснює свою діяльність у цивільному обороті і яке індивідуалізує цю особу серед інших його учасників [7, с. 62]. Наукова дискусія, яка виникла з приводу співвідношення понять **«комерційне найменування»** та **«найменування юридичної особи»** обумовлена відсутністю у законодавстві чіткого визначення комерційного (фірмового) найменування.

Відповідно до ст. 23 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» кожна юридична особа повинна мати своє найменування, яке складається з двох частин – організаційно-правової форми і назви суб'єкта господарювання [8]. Тобто найменування юридичної особи повинно містити інформацію про характер її діяльності. Найменування

юридичної особи вказується в її установчих документах і вноситься в єдиний державний реєстр (ЄДР) (ч. 3 ст. 90 ЦК України). Більш повно вимоги до найменування юридичної особи висвітлені в Наказі Міністерства юстиції України «Про затвердження Вимог щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу» [9]. Так, найменування **юридичної особи** повинно містити інформацію про її **організаційно-правову форму** (крім органів державної влади, органів місцевого самоврядування, державних, комунальних установ) та **назву**.

Невизначеним є питання включення до **комерційного найменування** організаційно-правової форми юридичної особи. Вважається, що неможна використовувати в якості його назви посилання на організаційно-правову форму, яка сама по собі не дає можливості вирізнити особу серед інших.

Назва **юридичної особи** може складатися з власної назви юридичної особи, а також містити інформацію щодо мети діяльності, виду, способу утворення та інших відомостей згідно з вимогами до найменування окремих організаційно-правових форм юридичних осіб. Назва юридичної особи також не може посилатися на організаційно-правову форму. Найменування юридичної особи не може бути тотожним найменуванню іншої юридичної особи. Про заборону використання тотожного найменування юридичної особи мова йде і в п. 7 ч. 1 ст. 27 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» [8]. Порухення цієї вимоги є однією з підстав відмови у проведенні державної реєстрації юридичної особи [10, с. 272].

Підкреслимо, що у найменуванні юридичної особи приватного права забороняється використання найменувань органів державної влади, місцевого самоврядування та історичних державних найменувань. До того ж у назві юридичної особи не може бути використане слово «національний», крім закладів, які набувають статусу національної установи.

На відміну від найменувань юридичних осіб, однакові комерційні найменування можуть мати декілька осіб, якщо це не вводить в оману споживачів щодо товарів, які вони виробляють та (або) реалізують, та послуг, які ними надаються. Не допускається лише неправомірне використання чужого комерційного найменування. Такі дії визнаються чинним законодавством України недобросовісною конкуренцією [11, с. 275]. Згідно зі ст. 20 Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції» вчинення дій, визначених цим Законом як недобросовісна конкуренція, тягне за собою накладання

Антимонопольним комітетом України штрафів в установленому порядку, а також адміністративну, цивільну та кримінальну відповідальність [4].

Правовій охороні підлягає як повне, так і скорочене комерційне найменування суб'єкта господарювання, якщо воно фактично використовується ним у господарському обігу [11, с. 273].

Щодо найменування фізичних осіб-підприємців, то здебільшого вони реєструються під власним іменем, яке відповідно до ст. 159 ГК може виступати як комерційне найменування [7, с. 65].

Отже, з наведеного вище випливає, що поняття «найменування юридичної особи» та «назва юридичної особи» не є тотожними. Найменування – більш широке поняття і включає в себе інші елементи (наприклад: організаційно-правова форма) і назву. Саме остання, на наш погляд, і дозволяє найменуванню в цілому виконувати одну з головних функцій – індивідуалізацію [10, с. 273].

Дискусії ведуться і стосовно **суб'єктів** прав на комерційне найменування. В Цивільному кодексі України використовують термін «особи», що, виходячи зі змісту розділу II книги першої ЦК України може використовуватися для позначення як юридичних, так і фізичних осіб, у тому числі підприємців. При цьому ст. 90 ЦК України містить обмеження щодо того, що комерційні найменування можуть мати лише підприємницькі товариства. Товариства, які здійснюють підприємницьку діяльність із метою отримання прибутку та подальшого його розподілу між учасниками (підприємницькі товариства), можуть бути створені лише як господарські товариства (повне товариство, командитне товариство, товариство з обмеженою або додатковою відповідальністю, акціонерне товариство) або виробничі кооперативи [12, с. 107].

Фізична особа – суб'єкт підприємницької діяльності не може мати фірмове найменування, вона може мати комерційне позначення, під яким здійснює свою підприємницьку діяльність, або виступати в цивільному обороті під власним іменем. Тому таке найменування фізичної особи слід розглядати як один із **підвидів** комерційного найменування, яке передбачене як об'єкт інтелектуальної власності в Цивільному кодексі України.

Ст. 159 Господарського кодексу України встановлює, що права на комерційне найменування можуть належати лише суб'єктам господарювання, тобто юридичним особам та громадянам-підприємцям. При цьому в якості комерційного позначення громадянином-підприємцем може бути заявлене своє прізвище або ім'я [11, с. 274].

Згідно із ч. 3. ст. 489 ЦК відомості про комерційне найменування можуть вноситися до **реєстрів**, порядок ведення яких встановлюється законом. В Україні поки що не існує спеціального реєстру комерційних найменувань. На теперішній час використання комерційних найменувань фактично зведено до використання найменувань юридичної особи, які вносяться до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців» [8]. Однак, як вбачається зі ст. 90 Цивільного кодексу України, найменування юридичної особи та комерційне найменування є різними правовими категоріями. Так, найменування юридичної особи – це обов’язок юридичної особи, а комерційне найменування – право підприємницького товариства. Суб’єкт господарювання, комерційне найменування якого було включено до реєстру раніше, має пріоритетне право захисту перед будь-яким іншим суб’єктом, тотожне комерційне найменування якого включено до реєстру пізніше.

У ст. 8 Паризької конвенції про охорону промислової власності зазначається, що фірмове найменування охороняється в усіх країнах Союзу без обов’язкового подання заявки чи реєстрації і незалежно від того, чи є воно частиною товарного знака [1]. Зазначеному цілком відповідає положення ст. 489 Цивільного кодексу України, згідно з якою право інтелектуальної власності на комерційне найменування охороняється без обов’язкового подання заявки на нього чи його реєстрації і незалежно від того, є чи не є комерційне найменування частиною торговельної марки. У разі якщо комерційне найменування суб’єкта господарювання є елементом його торговельної марки, то здійснюється правова охорона і комерційного найменування, і торговельної марки [13, с. 258–259].

Висновки. Значення комерційних найменувань важко переоцінити, адже в умовах ринкової економіки вони допомагають споживачеві відрізнити одного учасника господарського обігу від іншого, тобто виконують дистинктивну функцію. Комерційне найменування особи не має вводити в оману споживачів щодо справжньої її діяльності. Найменування є необхідною передумовою цивільної правосуб’єктності суб’єкта господарювання. Ми з’ясували, що **найменування юридичної особи та комерційне найменування є різними правовими категоріями.**

Через відсутність належного правового регулювання комерційних найменувань існує чимало питань, які є предметом дискусій серед фахівців у сфері інтелектуальної власності. В

українському законодавстві є певні норми, які регулюють лише деякі аспекти правової охорони комерційних найменувань. Але, на жаль, існує більше запитань, ніж відповідей, що ускладнює функціонування такого важливого інституту. Не сформульовано законодавчого визначення комерційного (фірмового) найменування. Через суперечності між нормами ЦК та ГК не зрозуміло, чи може бути фізична особа, яка не є підприємцем, суб'єктом комерційного найменування. Немає єдиного офіційного реєстру комерційних найменувань. На наш погляд, існує два шляхи вирішення цієї проблеми. Перший – внести зміни до ЦК та ГК, які б усунули протиріччя між кодексами стосовно правового регулювання комерційних найменувань. Другий – прийняти спеціальний закон, який би розв'язав означені вище проблеми щодо визначення, суб'єктів та реєстру комерційних (фірмових) найменувань.

Список використаних джерел:

1. Паризька конвенція про охорону промислової власності від 20 березня 1883 р. – Женева: Всесвітня організація інтелектуальної власності, 1990. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_123
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page>
3. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18–22. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/436-15/page>
4. Про захист від недобросовісної конкуренції: Закон України від 7 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 36 – Ст. 164. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/236/96-вр>
5. Про охорону прав на знаки для товарів та послуг: Закон України від 15 грудня 1993 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 7 – Ст. 36. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3689-12>
6. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
7. Право інтелектуальної власності (у запитаннях і відповідях): навч. посіб. / В. Р. Кравець, В. Г. Олюха. – К. : Центр учбової літератури, 2012. – 264 с.

8. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців: Закон України від 15 травня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31–32. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/755-iv>
9. Про затвердження Вимог щодо написання найменування юридичної особи або її відокремленого підрозділу: Наказ Міністерства юстиції України від 5 березня 2012 р. № 368/5. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/z0367-12>
10. Кеєр Ю. В. Щодо співвідношення понять комерційного найменування, фірмового найменування, найменування юридичної особи // Ю. В. Кеєр // Правничий часопис Донецького університету. – 2013. – № 1. – С. 271–280. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Pchdu_2013_1_47.pdf
11. Романадзе Л. Д. Правова охорона комерційних (фірмових) найменувань в Україні // Актуальні проблеми держави і права. – 2010. – № 56. – С. 272–277.
12. Право інтелектуальної власності: навчальний посібник у запитаннях та відповідях / За заг. ред. О. І. Харитонової. – Х. : Одіссей, 2012. – 192 с.
13. Романадзе Л. Д. Проблеми правової охорони комерційних (фірмових) найменувань в Україні // Актуальные проблемы интеллектуальной собственности: материалы выступлений XV Международной научно-практической конференции (22–26 февраля 2010 года). – Закарпатская обл., 2010. – С. 257–260.

УДК 347.211

ПАТЕНТНІ ДОСЛІДЖЕННЯ, ЯК ЗАСІБ СТВОРЕННЯ ТА ВИЯВЛЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОЇ ПРОМИСЛОВОЇ ПРОДУКЦІЇ

ТРОСТИНА С.В.,

ст. викладач
кафедри інтелектуальної
власності та цивільно-правових
дисциплін Черкаський національний
університет ім. Б.Хмельницького.

На сучасному етапі розвитку світової економіки все більшого значення набуває конкурентоспроможна промислова продукція, тому що саме така продукція стає джерелом економічного зростання